

Складність та багатоаспектність діяльності Кабінету Міністрів України обумовлюється його призначенням у механізмі правового регулювання суспільних відносин та передбачає правове забезпечення, що має на меті реалізувати такі основні цілі: Нова оборонна політика, що гарантує національну безпеку і обороноздатність України та відновлення національного суверенітету на всій території держави (п. 1); Нова політика державного управління (п. 2); Нова антикорупційна політика. (п. 3); Нова економічна політика (п. 4); Нова політика управління державною власністю (п. 5); Нова продовольча політика (п. 6); Нова політика енергетичної незалежності (п. 7); Нова соціальна політика (п. 8); Нова культурна політика (п. 9); Нова політика розвитку молоді та спорту (п. 10); Нова політика міжнародної допомоги (п. 11) [3].

Література

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР із змінами та доповненнями // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/>
2. Про Кабінет Міністрів України: Закон України від 27.02.2014 № 794-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/794>
3. Про затвердження Регламенту Кабінету Міністрів України: Постанова Кабінету Міністрів України від 18.07.2007 № 950 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/950-2007-%D0%BF>
4. Про Програму діяльності Кабінету Міністрів України: Постанова Верховної Ради України від 11.12. 2014 № 26950-VIII. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/26-19>
5. Пономаренко М. В. Програма діяльності Кабінету Міністрів України: правова природа та проблеми реалізації / М. В. Пономаренко // Вісник Харківського Національного університету внутрішніх справ: зб. наук. пр. – 2012. – № 4(59). – С. 140-146.

УДК 342.924(043.2)

Форостюк М. М., Кролевець Р. І., студенти,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Устинова І. П., к.ю.н., доцент

ПОНЯТТЯ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ФІНАНСОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

Питання проведення децентралізації на сучасному етапі реформування системи управління Україною нерозривно пов'язано із теоретичним розумінням самого поняття та історичним досвідом цих процесів.

Проблемі децентралізації фінансових ресурсів та повноважень присвячено багато досліджень науковців як в Україні, так і за кордоном, але жоден з них не розкрив критерій визначення оптимального рівня

централізації чи децентралізації бюджетних коштів у доходній частині місцевого бюджету. Дати відповідь на запитання, що ж краще: бюджетна централізація чи децентралізація, покликана теорія фінансового федералізму. Фінансовий федералізм є одним з головних об'єктів дослідження економіки державного сектору та відображає складну схему взаємовідносин між бюджетами різних рівнів.

Критичний аналіз визначення поняття «децентралізація» у працях багатьох науковців доводить, що децентралізацією є комплекс явищ, складові якого різні науковці визначають неоднаково. Але, незважаючи на різні погляди щодо визначення поняття децентралізації, я підтримую думку про те, що основоположним є визначення її у світлі взаємозв'язків між центральним та субнаціональними (місцевими) урядами про їх різні повноваження (фінансні, політичні, адміністративні тощо), що його дає американський вчений Міхаель Белл. Децентралізація, за Беллом, - це спосіб виміру величини переходу національної економіки від адміністративно-командної до ринкової. Початком децентралізації крізь призму різного роду повноважень є те, що ці повноваження мають власний вимір та власні цілі.

Фінансова децентралізація - це процес розподілу функцій, фінансових ресурсів і відповідальності за їх використання між центральним і локальним рівнями управління. У зарубіжних країнах замість фінансової використовують термін фінансова децентралізація. Основоположником останньої ідеї був американський економіст Ч.Тібо. На його думку, саме фінансова децентралізація дає змогу субнаціональним органам управління отримувати автономію щодо фінансування та забезпечення населення суспільними й громадськими послугами. Він довів, що лише при фінансовій автономії субнаціональних органів управління публічні видатки відповідатимуть індивідуальним уподобанням-споживачів згідно з їхніми потребами.

Значний внесок у розвиток теорії фінансової децентралізації зробив англійський учений-економіст В. Оутс. Він запропонував таке її визначення: «децентралізація - це право незалежного прийняття рішень децентралізованими одиницями». Регіональні й місцеві органи влади мають можливість самостійно приймати рішення щодо фінансових питань і питань з управління територією.

Процесу децентралізації та проблемам його запровадження в Україні присвячено наукові праці Н. Бикадорової, А. Бондаренко, Н. Камінської, І. Карчевської, С. Колодія, О. Крайник, І. Легкоступ, Ю. Остріщенко та інших. Всі ці вчені дуже абстрактно розповідають цей процес.

Економічну ефективність децентралізованої бюджетної системи доводить і досвід однієї з найбільш динамічних економік Європи - Словаччини, яка, як і Україна, менш ніж два десятиліття назад, взагалі не мала інститутів місцевого самоуправління, а фінансові ресурси і більшість повноважень концентрувалися в рівні державної влади. Централізована

система мала наслідком асиметричність розподілу ресурсів між різними регіонами, інертність економічної політики місцевої влади, низьку ефективність використання бюджетних коштів, лобізм та високий рівень корупції.

Автори погоджуються з тим, що децентралізація фінансової системи - складне питання, на розгляд якого безліч вчених приділило свою увагу. Така множинність поглядів дає нам можливість судити про неоднозначність цього процесу та створює проблему його дослідження на теоретичному рівні. Отже, проводячи політику децентралізації, треба спочатку детально розібратися в цьому питанні і зробити зважені та обґрунтовані кроки до успіху.

Література

1. Електронний журнал «Парламентські вісті» [Електронний ресурс] / Інформаційне управління Апарату Верховної Ради України. – Парламентські вісті № 2 (Хроніка законотворення) – 469 за 9-14 лютого 2015 року.

УДК 342.922(043.2)

Шаталіна А. В., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гончарук С. Т., к.ю.н., професор

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ – ВАЖЛИВИЙ НАПРЯМОК РЕФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Децентралізація полягає в переданні прав на прийняття рішень органам місцевого самоврядування, які не знаходяться в ієрархічному підпорядкуванні центральним органам державної влади. Тобто місцеві органи управління самостійно приймають рішення щодо надання певних суспільних послуг населенню та фінансування своєї діяльності. Сьогодні децентралізації набуває різноманітних форм та охоплює різні сфери. Стандартної моделі децентралізації на даний час у нас не існує. Процеси та процедури відрізняються один від одного та залежать від основних цілей та завдань, а також організаційної структури й механізмів реалізації. Форми децентралізації залежать також від методів її реалізації (деконцентрації та деволюції). У випадку деконцентрації центральні органи державної влади (уряд та ЦОВВ) розосереджують цілий ряд своїх функцій, таких як планування та фінансування, серед регіональних представників, зберігаючи за собою контроль. При цьому деконцентрація є, насамперед, адміністративним заходом, за реалізації якого право прийняття рішень залишається за центральними органами влади держави. У випадку деволюції центральні органи державної влади передають певні повноваження та функції на нижчі рівні адміністрації. Виділяють декілька